

כהונה?

אי הטאת ואשם נלמדים ממנחה, הרי **בהדיא** כתיב בהו "כל זכר בכהנים יאכלנו", ואינם צריכים ללמוד ממנחה.

ואי זבחי שלמי צבור נלמדים ממנחה, שכבשי עצרת נאכלים לזכרי כהונה, הרי מריבויה דקרא אתי שכתוב "בקדש הקדשים תאכלנו, כל זכר יאכל אותו".

ואף על גב שזבחי שלמי צבור לא כתוב שם, אך מהייתור הזה לימד על שלמי צבור שאינם נאכלים אלא לזכרי כהונה.

ומשינין: תנאי היא, יש מחלוקת תנאים מנין למדים על זבחי שלמי צבור שנאכלים לזכרי כהונה.

א-צא **איכא דנפקא ליה מהכא**, מהריבוי בפסוק בקדש הקדשים תאכלנו, ואיכא דנפקא ליה מהכא, מזה שהוקשו כל הקרבנות למנחה.

והוקשו כל הקרבנות לחטאת, ללמד מה הטאת מקדשת בבלוע להיות כמוה אף כל הקרבנות מקדשת בבלוע שאם בלע קרבן קל מן החמור מתקדש להאכל כמוהו, ואם קרבן כשר בלע מן הפסול נהיה פסול כמוהו.

והוקשו כל הקרבנות לאשם, ללמד מה אשם אין שפיר ושליא קדוש בו, שלעולם לא ימצא באשם שפיר ושליא לפי שכל האשמות זכרים הם. אף כל הקרבנות הבאים נקבות אין שפיר ושליא קדוש בו, ואין חלב ושתי כליות של שליל שבמיעיהם קרבים.

ומפרשינן: קסבר ולדות קדשים, בהווייתן הן קדושים. רק כשנולדים הן קדושים ולא במעי אמם. ודנים אפשר, שאר קרבנות נקבות, מאי אפשר, מאשם זכר.

הוקשו כל הקרבנות למילואים, ללמד, מה מילואים מותריהם, בשר שנתר מהם, בשריפה, ואין בעלי חיים במותריהן, שהרי קרבנות צבור היו ולא הופרשו שנים לאחריות וגם לא אבד אחד מהם והפריש אחר תחתיו ונמצא הראשון. אף כל הקדשים, מותריהם שנתרו לאחר זמן האכילה בשריפה, ואין בעלי חיים במותריהן. שאם היו בעלי חיים במותריהם, כגון יחיד שהפריש שני קרבנות⁽⁷⁸⁾ לאחריות חובתו, שאם יאבד האחד יתכפר בשני, או אם הפריש קרבן ואבד, והפריש אחר תחתיו, ונמצא הראשון, והקריב את אחד מהם והשני נותר, אין נותר זה בשריפה כדין נותר של מילואים.

הוקשו כל הקרבנות לשלמים, ללמד מה

והגר"ח פירש באופן אחר שדעת הרמב"ם שהשוחט חטאת ומצא בה בן ה' חדשים חי הרי הוא נאכל ליום ולילה כחטאת. ופירש שעל וולד זה נאמר כאן הלימוד שאם נותר אחרי זמן אכילתו [שהוא יום ולילה] אין דינו בשריפה כי אין בבעלי חיים דין נותר.

78. בקרן אורה הקשה מדוע צריך על זה לימוד הרי אפשר ללמוד זאת מהלכה למשה מסיני שכל שבחטאת מתה באשם רועה. ואחת מחטאות המתות זה חטאת שנתכפרו בעליה ומבואר שאין דינה בשריפה אלא מתה ובאשם תרעה עד שתסתאב ואינה נשרפת.